

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Emigrantlitteraturen (1872)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992359716320/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Simpelt, som selv hans kæmpemæssige Indbildningskraft ikke altid kunde skjule.

Hun indlod sig paa alle Slags Kabaler med de Generaler, der var Bonaparte fjendske enten af principielle Grunde som Moreau eller af pur Misundelse som Bernadoite. Ja saa vidt gik hun i sit Had, at hun var ude af sig selv af Forbitrelse, da hun erfor Englands Ydmygelse ved Freden i Amiens, og undgik Paris for ikke at overvære Festlighederne i Anledning af denne Fred.

De fremmede Diplomater tilbragte efter hendes egne Ord «deres Liv hos hende», hun samtalede daglig med en Mængde indflydelsesrige Personer; thi Samtale var den højeste Nydelse, hun kendte, og Bonaparte skal have sagt, at Enhver, efter at have talt med hende, holdt mindre af ham. Han lod hende spørge, hvad hun egenlig vilde, om hun var tilfreds, naar han udleverede hende de to Millioner, Necker havde givet Statskassen i Forvaring og som med Urette holdtes tilbage; hun svarede kun, at det kom lidet an paa hvad hun vilde, men paa hvad hun tænkte. Fra det Øjeblik af, da Benjamin Constant første Gang i Tribunatet havde talt mod et Forslag af Bonaparte, blev hendes Hus i Paris tomt og alle Indbydelser besvarede med Afslag. Endelig blev hun efter at hendes Fader havde udgivet Bogen *Les dernières vues de politique et de finances* forvist fra Paris ved udtrykkelig Befaling fra den første Konsul.

Intet Slag kunde ramme hende haardere end dette. Hun sammenligner selv denne Dom med en Dødsdom; hun, som kun levede i Hovedstaden, som saa daarligt kunde undvære sine Venner, lærerig Samtale, Deltagelse i de store Begivenheder, led under Løsrivelsen fra Fædreland og Hjemstavn. «Hvert Skridt, Posthestene gjorde, smertede mig, og naar Postillonerne spurgte mig, om de ikke havde kørt rask, kunde jeg ikke lade være med at sukke over den sørgelige Tjeneste, de havde vist mig.»*) Benjamin Constant ledsagede hende paa Vejen; men da hun modtog Efterretningen om sin Mands Sygdom, rejste hun til ham og plejede ham til hans Død.

I 1803, Aaret efter, udgav hun *Delphine*, en Fortælling i fem Dele og i Brevform efter *La nouvelle Héloïse's* Mønster. Man kan uden Vanskelighed paavise de Indtryk og Minder fra hendes

*) *Dix années d'exil*. 1820. S. 84.